

מִכֵּי וְדָבִי

בְּחָג וּבַמּוֹעֵד

סִפְרָה
שׁוֹלְמִית חוֹכֵב

אִירָה
דְּנִיאֵלָה פּוֹנֵד

אור עזר ספרי איכות תורניים

עיצוב העטיפה: נרי לוי

סדר ועימוד: יקתת רוזן

©

כל הזכויות שמורות

המכון התורני, אור עציון

ת"ד 92 מרכז שפירא 7941100

08-8502822

www.machon.oretzion.com || machon@oretzion.com

מסת"ב 978-965-7277-62-1 ISBN

ישראל תשע"ה 2015

סדר הספורים

- הפתעות לשנה החדשה..... 5
- א. כרטיסי ברכה..... 5
- ב. איך משכנעים את ההורים?..... 10
- ג. אצל שלמה הצורף..... 13
- ד. הצביטה..... 17
- ה. תפוח ורמון..... 20
- גם מכי רוצה לישן בסכה..... 23
- א. סכה קטנה..... 23
- ב. אני גדול!..... 28
- ג. מתי ילכו האורחים?..... 32
- ד. ההתגנבות..... 37
- ה. מכי נעלם..... 42
- הגלים של שמחת תורה..... 48
- א. אח שמח..... 48
- ב. בתהלוכה..... 52
- ג. איפה אבא?..... 54
- ד. הזקן הטוב..... 58
- ה. הדגלים נפגשים..... 61
- סכה באסרו חג..... 65
- א. הפרידה מהסכה..... 65
- ב. סכה חדשה..... 69
- ג. האורח..... 75
- ד. מי יכנס לאהל?..... 80
- האתרוג שנצל..... 83
- א. מחצלות מלולב..... 83
- ב. רפת אתרוגים..... 85
- ג. הצילו את האתרוג!..... 88
- ד. אתרוג מבשם..... 92

97.....	מי שאמר לשמן וידלק.....
97.....	א. מי יכין את החנפיה?.....
101.....	ב. נרות שאינם נדלקים.....
108.....	אסתר המלכה והחתולים.....
108.....	א. פיצי וליצי.....
110.....	ב. מכי, רואים אותך!.....
116.....	ג. אסתר-מלכה מגיעה.....
120.....	ד. שתי אסתר-מלכות.....
125.....	מעשה בגביעים של פסח.....
125.....	א. הפתעה בחבילה.....
129.....	ב. כלי הפסח נארוזים.....
133.....	ג. הגמד הזקן.....
137.....	ד. שוב מגיע פסח.....
140.....	האפיקומן שנעלם.....
140.....	א. איך חוטפים מצות?.....
145.....	ב. סבא יוצא ממצרים.....
150.....	ג. הגנבים.....
155.....	ד. כשנגמרו המים לפרעה.....
158.....	ה. איפה האפיקומן?.....
163.....	ו. הפתעות במטת הבכה.....
167.....	פצחני והאגוזים.....
167.....	א. באגוזים נשחק.....
171.....	ב. אגוזים לסנאי.....
175.....	עוגת גבינה.....
175.....	א. ירק לשבועות.....
178.....	ב. הכנות לחג.....
180.....	ג. אל תלקק הכל!.....
185.....	ד. הפתעות.....
189.....	ה. החבילה של סבתא.....

הַפְתָּעוֹת לַשָּׁנָה הַחֲדָשָׁה

א. כְּרִטְיִסִי בְרָכָה

מְכִי וְדָבִי הָיוּ שְׁקוֹעִים בְּצַבִּיעָה שֶׁל כְּרִטְיִסִי בְרָכָה. בְּמִרְכָּז
הַכְּרִטְיִסִים כְּתֻבָּה לָהֶם דְּפִנָּה בְּאוֹתִיּוֹת גְּדוּלוֹת 'שָׁנָה טוֹבָה',
וּמְסוֹבֵיב טָרְחוּ מְכִי וְדָבִי לְצִיר וּלְקֶשֶׁט.

– הַכְּרִטְיִסִים הֵזִיזוּ לְאַבָּא, – הוֹדִיעַ מְכִי בְרִצִּינּוֹת. – רְאֵי אֵיזָה
שׁוֹפֵר יָפֵה הַצִּלְחָתִי לְצִיר עָלִיו! אַבָּא וְדָאִי יִשְׁמַח בּוֹ...

– כֵּן, אַתָּה זֹכֵר אֶת אַבָּא בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה שְׁעָבְרָה? – נִעֲנֶתָה
אֲחֵרִיו דְּבִי כְּחֻלְמָת, – כְּשֶׁהוּא הִסִיר אֶת הַמַּפִּית מִן הַחֲלוֹת
וְכָל כֶּךָ הַפְתַּע וְשָׁמַח לְמִצָּא שֵׁם אֶת הַכְּרִטְיִסִים שְׁלָנוּ! –
לְפָנַי עֵינַי הִילָדִים עֵבֵר שׁוֹב שְׁלַחַן הַחֵג הַיָּפֵה, וְאַמָּא הַבָּאָה
לְהַדְלִיק נְרוֹת לְכַבוֹד הַחֵג וּמוֹצָאת לְפֶתַע כְּרִטְיִסִים יָפִים עַל
יַד הַפְּמוֹטוֹת... וְאַחַר כֶּךָ אַבָּא הִמְסִיר אֶת מַפִּית הַחֲלוֹת, זֹו
הַמַּפִּית הַלְּבָנָה, הִרְקוּמָה בְּאוֹתִיּוֹת לְבָנוֹת-כְּסוּפוֹת 'חֲדָשׁ
עָלִינוּ שָׁנָה טוֹבָה', וּפְתָאוֹם מְגִלָּה גַם הוּא לְצַד הַחֲלוֹת
כְּרִטְיִסִי בְרָכָה מְצִירִים...

– גַּם הַשָּׁנָה נִטְמִין לְאַבָּא וּלְאַמָּא אֶת הַכְּרִטְיִסִים וְנִפְתָּיעַ
אוֹתָם, – מְלִמְלָה דְּבִי.

הילדים המשיכו בצביעה במרץ, אך לפתע הרצין מכי,
הפסיק את עבודתו והודיע:

– בעצם, זה לא יהיה טוב!

– מה?

– להטמין את הכרטיסים כמו בשנה שעברה. אבא ואמא
ודאי יזכרו גם הם שהיו שם כרטיסים, ולא יפתעו בכלל.

– נכון, – דבי הבינה והסכימה. – אז מה נעשה?

– מכרחים להפתיע אותם בכרטיסי הברכה! – מכי הביט
בכרטיס המציר למחצה שבידו. – הרי הם כל כך יפים...

– אני בטוחה שאבא ואמא ישמחו גם השנה, – דבי
התבוננה גם היא בכרטיסיה. – ראה איזה רמון נהדר צירתי
פה, וגם פרחים...

– אבל מתחשק לי שתהיה הפתעה אמתית ממש! –
התעקש מכי. – ואולי כדאי למצא מקום חדש לכרטיסים?

הילדים הרגרו. דבי הציעה להחביא את הכרטיסים
מתחת לכסוי המטות של אבא ואמא, כדי שפשילו לישן
יפתעו. אבל מכי מחה:

– כך לא נראה אותם כשימצאו את הכרטיסים, אז מה זה
שורה? – ודבי הוסיפה:

– ומלבד זאת, אם הם זוכרים מה שהיה בשנה שעברה, הרי בשעת הדלקת הנרות והברכה על החלות הם יחפשו את הפרטיסים, יחשבו ששכחנו אותם ויתאכזבו. חבל לאכזב את אבא ואמא בראש השנה, ואפלו לזמן קצר...

שוב הרהרו הילדים, ולפתע קפצה דבי:

– מצאתי, מצאתי! אתה יודע מה אפשר לעשות? נשים את הפרטיסים כרגיל, על יד הנרות והחלות, אבל מלבד הפרטיסים נכין לכל אחד גם מתנה קטנה. זאת תהיה הפתעה!

– איזה רעיון נפלא, – מכי גדלק מיד. – נקנה להם מתנה! מכי ודבי עזבו את פרטיסי הברכה ומהרו להביא את ארנקיהם. פתחו הילדים את הארנקים ובדקו:

– יש לי שלשה שקלים! – הכריז מכי.

– ולי יש רק שקל אחד ועוד כמה אגורות, – הצטערה דבי.

– אוף, תמיד את קונה כל מיני קשקושים של ילדות ובסוף אין לך כסף לדברים חשובים באמת... – מכי היה נרגז, ודבי התבישה מאד. אבל כעבר רגע של מחשבה הוסיף מכי:

- את יודעת, אפלו אלו היו לך שלשה שקלים זה לא היה מספיק כדי לקנות מתנות של גדולים. הרי לא נוכל לקנות להם בלון או מסטיק...

- אז מה נעשה? - לילדים היה קשה להשלים עם המחשבה שיצטרכו לוותר על תכניתם היפה. מפי החזיר את הארנק למקומו בשקט, וחזר אל השלחן והצבעים:
- בואי לפחות נכין את הכרטיסים... ומלבד זאת, כשאני מציר צצים לי רעיונות בראש!

- זה היה דוקא הרעיון שלי לקנות מתנות! - מחתה דבי, אך מפי לגלג: - מה שזה רעיון שאי אפשר לבצע? - המשיכו הילדים לצבע, שקטים ומתוחים. רק כעבר דקות ארכות שב מפי ודבר:

- בעצם, יש לי עצה. אבל זה קצת קשה, ולא בטוח שנצליח...

- מה? - דבי היתה מוכנה לכל דבר.

- לאבא ולאמא ודאי יש די כסף לקניית מתנות. אז בואי נגש אל אבא ונשכנע אותו לקנות מתנה לאמא, ונגש אל אמא ונשכנע אותה לקנות מתנה לאבא. תארי לך איזה צחוק יהיה כששניהם יגלו...

- וְהֶעֱקַר, צָרִיךְ לְהִזְהִיר אוֹתָם שֶׁזוֹ הַפְּתָעָה, סוּד, - עֵינֵיהָ
שֶׁל דְּבִי נִצְצוּ.

- וְשֶׁהַמְּתָנוּת גַּם מֵאֲתָנוּ! - הוֹסִיף מְכִי.

ב. אֵיךְ מְשַׁכְּנֵעִים אֶת הַהוֹרִים?

הַיְלָדִים לֹא דָחוּ אֶת בְּצוּעַ הָרַעְיוֹן. אֲרֻזוֹ מִיָּד אֶת הַצְּבָעִים,
הַחֲבִיאוּ אֶת הַכְּרִטִּיסִים הַכְּמַעַט גְּמוּרִים בְּמַעֲמָקֵי הַמְּגָרָה
וְרָצוּ אֶל אִמָּא לְמִטְבַּח:

- אִמָּא, רֵאשׁ הַשָּׁנָה מִתְקָרֵב!

- אֲנִי יוֹדַעַת שְׂרֵאשׁ הַשָּׁנָה מִתְקָרֵב, - צָחָקָה אִמָּא. - אֵינְכֶם
רוֹאִים שְׂאֲנִי מִבְּשֵׁלֶת לְכַבּוֹד הַחָג?

- כֵּן, אִמָּא, - פְּתַחוּ הַיְלָדִים בְּהַסּוּס: - אִמָּא, מֶה דַּעַתְךָ
לַעֲשׂוֹת לְאִבָּא הַפְּתָעָה לְכַבּוֹד הַשָּׁנָה הַחֲדָשָׁה?

- אֵיזוֹ הַפְּתָעָה?

- לְמִשָּׁל, לְקִנּוּת לֹא מִתְנַה לְחָג...

- אֵיזוֹ מִתְנַה?

- אֵינְנוּ יוֹדַעִים. מִשְׁהוּ יָפֶה, קָטָן. נוּכַל לְאַרֵּז אֶת הַמִּתְנַה
וּלְהִטְמִין עִם כְּרִטִּיסֵי הַבְּרָכָה מִתַּחַת לְמִפִּית שֶׁל הַחֲלוֹת...
גַּם לָנוּ יֵשׁ קִצָּת כֶּסֶף... בְּעֶרְךָ... שְׁנֵי שְׁקָלִים...

– מעניין, מעניין, – אמא התבוננה בילדים. – מה פתאום חשבתם על כך? ומדוע דוקא לאבא ולא לי? – השנים נבוכו לרגע. דבי הרגישה שהיא מסמיקה לגמרי, איננה יודעת מה להשיב. אבל מכי מצא פתרון:

– אבא הוא ראש המשפחה, והחג הוא ראש השנה! לכבוד ראש השנה מתאים לתת מתנה לראש המשפחה...

– בעצם זה רעיון לא רע, – הדברים החלו להתקבל על דעתה של אמא. – טוב. מחר, כשאצא לשוק לקניות אחרונות לכבוד החג, אוכל לחפש משהו. גם אתם תוכלו לבוא אתי...

הילדים היו מאשרים: המחצית הראשונה של תכניתם
כבר כמעט הצליחה! אך דבי לא שכחה להזהיר את אמא:
- והעקר שזו תהיה הפתעה, ולא תגלי לאבא שום דבר!
בקצר רוח חכו הילדים לשובו של אבא מן העבודה. אבל
לא כל כך פשוט לדבר עם אבא: כל הזמן אמא נמצאת על
ידו, מגישה אכל, מסדרת, מפריעה... סוף סוף נכנסה אמא
לחדר הילדים להחליף את החתול לעקי הקטן, ומכי ודבי
הצליחו לפנות אל אבא בלחישות:
- אבא, יש לנו סוד בשבילך.
- סוד בשבילי?
- כן, אם תסכים. אבא, אתה יודע, ראש השנה מתקרב...
- זה ודאי סוד גדול! - אבא פרץ בצחוק.
- לא, ששש, זה לא הסוד. רצינו להציע לך... אולי...
לקנות לראש השנה מתנה יפה לאמא! - הילדים לא חכו
הפעם שאבא ישאל מדוע דוקא לאמא והוסיפו: - אמא הרי
עובדת כל כך קשה כל השנה, וטורחת במיוחד לכבוד החג...
- הצעה נפלאה! - אבא התלהב מיד.
- כן, - נענו הילדים. נוכל להכין לה את המתנה על יד
נרות החג, עם פרטיסי ברכה!

- וְהַעֲקֹר שְׂזוּ תְהִיָּה הַפְתָּעָה ! - הַזְהִירָה שׁוֹב דְּבִי.
- וְהַמְתַּנֶּה הִיא גַם מֵאֲתָנוּ, לֹא רַק מִמֶּךָ לְאִמָּא, - הַסְּבִיר
מִכִּי. - יֵשׁ לָנוּ לְמִשָּׁל... שְׁנֵי שְׁקָלִים...
אָבֹא לְטַף אֶת רֵאשֵׁי הַיְלָדִים בְּהִנָּאָה:
- יִפֶּה שְׂאֲתָם אוֹהֲבִים אֶת אִמָּא וְרוֹצִים לְשַׁמַּח אוֹתָהּ. עוֹד
מֵעֵט אֵצֶא לְהַתְּפַלֵּל מִנְחָה וְאוֹכֵל בֵּינֵתִים לְקַחַת אֶתְכֶם לְבַחֵר
לְאִמָּא מִשָּׁהוּ...
ג. אֵצֶל שְׁלֵמָה הַצּוֹרֶף

כַּעֲבֹר זְמַן מָה פִּסְעוּ מִכִּי וְדָבִי בְּרַחוּב, לְצַדוֹ שֶׁל אָבֹא.
- בְּעֵצָם, אֵיפֹה קוֹנִים מִתְּנוֹת לְאִמָּהוֹת? - שְׁאֵלָה דְּבִי
כְּשֶׁעָבְרוּ עַל יַד הַקְּיוּסָק בְּלִי לְעֵצֹר: פְּתֹאוֹם הַתְּבַרֵּר לָהּ
שְׁכָל הַזְּמַן הִיא חֲשָׁבָה רַק עַל קְיוּסָק אוֹ עַל חֲנוּת צַעֲצוּעִים
כְּעַל מְקוֹם לְקַנִּית מִתְּנוֹת, וְהִרִי אֵינן בָּהֶם שׁוֹם דְּבַר שְׂיִתְאִים
לְאִמָּא...
חֲכִי פֹה, דְּבִי, עַד שְׁנִסִּים אֶת הַתְּפִלָּה, - אָבֹא עָמַד לְהַכְּנִס
עִם מִכִּי לְבֵית הַכְּנִסָּת. - אַחֲרַי כֶּף נֶלֶךְ אֶל שְׁלֵמָה הַצּוֹרֶף
וּנְחַפֵּשׂ אֶצְלוֹ מִשָּׁהוּ...
הַגְּבָרִים נִכְנְסוּ וְדָבִי נִשְׁאַרָה וְהַמְתִּינָה. - "שְׁלֵמָה הַצּוֹרֶף",
- הִרְהָרָה. - "כֵּן, זֶה וְדָאִי שְׁלֵמָה שְׁהוּא גַם שְׁעָן; כְּשֶׁהִשְׁעוֹן

המעורר התקלקל הלכנו אליו עם אבא. ובאמת בחנות
שלו היו גם כל מיני דברים יפים מכסף: גביעים, פמוטות.
וגם תכשיטים...” – לנגד עיניה של דבי עברו התכשיטים
הנוצצים שבחנותו של שלמה. האם אחד מהם יקנו לאמא?
דבי חכתה בקצר רוח לבואם של הבנים.

– מי אני ומה שמי? – נשמע קול צוחני, ושתי עיניה של
דבי כסו פתאום בידיים חמימות.

– די, מפי, מכירים אותך! – מפי הסיר את ידיו במהירות,
והשלשה החישו צעדיהם ופנו לעבר חנותו של שלמה.

– שלום, ברוכים הבאים! את מי אני רואה כאן! – שלמה
הרים את ראשו בחיוך והסיר מעינו את הזכוכית המגדלת
שהתבונן בעזרתה בשעון מפרק. – הרי כבר הייתם אצלי
פעם! – חייך אל מפי ואל דבי. – נדמה לי שאני אפלו זוכר
את שמותיכם. אתה – דבי! – פנה שלמה אל מפי.

– ח ח ח, לא, אני דבי! – קרא דבי. – והוא מפי!

– אוי, כמה זה מבלבל, – נאנח שלמה. – אתה מפי, את
דבי. טוב, יהיה כך. ומה רצונכם היום, מפי ודבי?

– הגידו לו מה אתם רוצים, – עודד אותם אבא.

– אנחנו רוצים לקנות לאמא מתנה לחג! – ענו הילדים.

– הפתעה!

– וכמה כסף יש לכם? – שאל שלמה.

– שני שקלים, – ענו מפי ודבי בשקט, אבל אבא חיך:

– לא חשוב, אני אשלים הפעם. אולי תראה לנו איזה תליון

יפה?

הוציא שלמה קפסה ובה ערוכים תליונים קטנים ונוצצים. הילדים גלו שקשה מאד לבחור: כל התליונים היו כל כך יפים ומתאימים לאמא! התבוננו השנים, הסתכל גם אבא. לפתע גלתה דבי תליון קטן ומיוחד, העשוי בצורת תפוח ובמרכזו אבן חן נאה:

– הוי, אבא, תפוח! זה באמת תליון מתאים לראש השנה!

אבא ומפי הסכימו. שלמה הוציא את תליון התפוח הנחמד, ארז אותו בקפסה קטנה, מסר לאבא וילדים וברך אותם:

– יהי רצון שתתחדש עליכם שנה טובה ומתוקה, מתוקה

כמו תפוח בדבש!

– שנה טובה ומתוקה גם לך! – אבא שלם לשלמה, ושכח,

כמובן, לקחת את שני השקלים של מפי ודבי.

ד. הצביטה

למחרת, כשיצאו התאומים עם אמא לשוק, שאלו בדרך:

- בְּעֵצָם, מַה נִּקְנָה לְאַבָּא לְחָג?
 - נִרְאָה, - עֲנֵתָה אִמָּא. - אֲנִי מְצִיעָה שְׁנַכְנִס אֶל שְׁלֹמָה
 הַצּוֹרֵף, אוֹלֵי נִמְצָא אֶצְלוֹ מִשְׁהוּ.
 הַיְלָדִים נִבְהָלוּ, וּמִכִּי לָחַשׁ לְדָבִי:
 - רַק שְׁשֵׁלְמָה לֹא יִגְלֶה לְאִמָּא שֶׁקִּנְיָנוּ לָהּ מִתְּנָה! - אַבְל
 לֹא הִיְתָה לָהֶם בְּרָרָה. בְּחֹשֶׁשׁ נִכְנָסוּ אַחֲרֵי אִמָּא לְחַנוּתוֹ שֶׁל
 שְׁלֹמָה.
 - הֵי, שְׁלוֹם, אֵת מִי אֲנִי רוֹאָה כָּאֵן! - שְׁלֹמָה זָקַף אֵת
 רֹאשׁוֹ וְהִנִּיחַ אֵת הַשְּׁעוֹנִים שֶׁכִּיְדוּ. - שׁוֹב מִכִּי וְדָבִי!
 - מָה, אֵתָה מְכִיר אוֹתָם? - הִפְתָּעָה אִמָּא. - מִמַּתִּי?
 שְׁלֹמָה עָמַד לְעֲנוּת, אַךְ מִכִּי צָבַט לְפִתְעָא אֵת דְּבִי צְבִיטָה
 חִזְקָה.
 - אֵיִי! - צְוֹחָה דְּבִי. - אִמָּא, מִכִּי צָבַט אוֹתִי!
 - מַה קּוֹרָה פֹּה? - אִמָּא כְּעֶסָה מְאֹד. - מִכִּי, אֵינָךְ מִתְבַּיֵּשׁ?
 כִּךְ אֵתָה עוֹשֶׂה לְאַחוּתְךָ, וְעוֹד בְּעֶרְבֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה? אוֹי, כְּאֵלָה
 יְלָדִים, - נֶאֱנָחָה אִמָּא וּפְנֵתָה אֶל שְׁלֹמָה: - הִנֵּה הֵם רוֹצִים
 לְעֲשׂוֹת לְאַבָּא הִפְתָּעָה וְלִקְנוֹת לוֹ מִתְּנָה לְחָג, וְלְפִתְעָא רַבִּים
 וְצוּבְטִים...

- אָה, הַפְתָּעָה לְאַבָּא, - שְׁלֵמָה הֵבִין לְפִתְעַ מַה קִּוְרָה.
 וּמְכִי לְחַשׁ לְאַזְנָה שֶׁל דָּבִי:
 - טַפְשָׁנָת, צָבִטְתִי אוֹתָךְ רַק כְּדֵי שֶׁשְׁלֵמָה לֹא יִסְפִּיק לְסַפֵּר
 לְאַמָּא שֶׁהֵינּוּ כָּאן אֶתְמוּל. - וּבְקוֹל הוֹסִיף: - סְלִיחָה, דָּבִי.
 - טוֹב, אָנִי סוֹלַחַת. - דָּבִי הֵבִינָה אֶת חֲכָמְתוֹ שֶׁל אָחִיהָ
 וְסִלְּחָה לוֹ בְּאַמֶּת בְּכָל לְבָבָהּ. שְׁלֵמָה חִיָּךְ בְּטוֹב לֵב:
 - אֶת רוֹאָה, גְּבֻרַת דְּרוֹר, הֵם יְלָדִים טוֹבִים. וְאִיזוֹ הַפְתָּעָה
 לְאַבָּא הֵם רוֹצִים?
 - מַה יֵּשׁ לָךְ לְהִצִּיעַ? - הַשִּׁיבָה אִמָּא בְּשֵׂאלָהּ. - מִשְׁהוּ לֹא
 גְּדוֹל, אוֹלֵי דְבָר שְׂתֵּאִים לְקֶשֶׁט בּוֹ אֶת שְׁלַחַן הַחֵג...
 - יֵשׁ לִי דְבָר יָפֵה! - שְׁלֶף שְׁלֵמָה קַפְסָה גְּדוֹלָה. - יִשְׁנֵם
 פֶּה קְשׁוּטִים קְטַנִּים שֶׁל כֶּסֶף, לְתֵלוֹת אוֹתָם עַל בְּקָבוֹק הַיִּין
 שֶׁל קִדּוּשׁ!
 - אִיזָה יָפִי, תְּלִיוֹנִים עִם שְׂרָשְׁרוֹת לְבְּקָבוֹקִים! - הִצְטַחְקוּ
 הַיְלָדִים. - אִמָּא, נִקְנֶה אֶחָד מֵהֶם?
 - בְּהַחֲלֵט, אָבָא וְדָאִי יִשְׁמַח! בּוֹאוּ וְעִזְרוּ לִי לְבַחֵר...
 - הֵם כְּלָם בְּצוֹרֶת אוֹתִיּוֹת, - גְּלוּ מִכִּי וְדָבִי. - מַה כָּתוּב
 בָּהֶם? וְאַמָּא הִסְבִּירָה:

- הנה, על אלו כתוב 'בורא פרי הגפן'; ועל ההם שם
כתוב 'לחיים'. וזה שבצד מיחד, וכתוב עליו 'ושטה בלב
טוב ייגד'...

הילדים התבוננו; בחלק מן התליונים היו רק אותיות,
באחרים היו גם צורות יפות: אשכול ענבים, סתם עגול...
עינו של מפי נחה על תליון נאה שבפנת הקפסה, מאלה
שכתוב עליהם 'לחיים':

- אמא, ראי כמה הוא יפה. והוא בצורת רמון! אולי נקנה
אותו?

- רמון באמת מתאים לראש השנה, - הוסיפה דבי. אמא הסכימה, ושלמה ארז בחינה את התליון:
- יפי, שנה טובה, יהי רצון שירבו זכויותיכם כרמון!
- שנה טובה ומברכת גם לך! - אמא שלמה והשלשה יצאו להמשיך בקניות לחג.

ה. תפוח ורמון

בליל החג נגשה אמא לברך על הנרות, וגלתה את כרטיסי הברכה הנאים שהכינוו מכי ודבי:
- יפה, ילדים. בכלל שכחתי שמחכים לי כאן כרטיסים...
ברכה אמא על הנרות, נשקה לילדים, ברכה אותם ב'שנה טובה' ופנתה לקחת את הכרטיסים בידיה...
- הופ, מה נפל פה? - קפסה קטנה נשמטה מבין הכרטיסים וצנחה על המגש של הנרות. - מה זה?! - אמא הפתעה מאד. פתחה אמא את הקפסה, מצאה את התליון - התפוח הקטן, ושמחה שמחה גדולה:
- כן, כן, שובבים. הפתעה של ממש הצלחתם להכין לי...

לאחר הקדוש פנה אבא לבצע את החלות. מכי ודבי לא גרעו עיניהם ממנו: הם אהבו את המפית הלבנה והמיחדת,

הם צפו לחלות העגלות שמתחתייה. אך יותר מכל חכו
לראות מה יגיד אבא על ההפתעה שהכינו לו שם...

אבא הסיר את המפית, גלה את הכרטיסים וחיך:

– נו, נו. – ברח אבא על החלות, פרס אותן, טבל בדבש,
אכל וחלק. רק אז אמר:

– טוב, נראה את הכרטיסים שלכם! – לקח את הכרטיסים
בידיו, ופתאום גלה גם הוא קפסה קטנה.

– מה זה? מי שם פה את התליון של אמא? – התפלל
אבא.

– זה לא של אמא, זה בשבילה! – לא יכלו מכי ודבי
להתאפק. אבא הפתע. פתח את הקפסה, מצא את הקשוט
לבקבוק היין, ופנה אל אמא בצחוק:

– הוי, איך הפתיעו אותנו הילדים השנה! פתו אותי לקנות
לה מתנה, ואותך – לקנות לי מתנה! איזו הפתעה מצלחת!
– ואני עוד שאלתי אותם מדוע הם רוצים לקנות מתנה
דוקא לאבא ולא לי, – הוסיפה אמא בחיור.

הביטו הילדים באשר בתפוח הקטן הנוצץ מעל שמלת
החג של אמא, וברמון הכסף המזהיר מעל בקבוק היין.

חֲלָקוּ אָבָא וְאִמָּא לְכֻלָּם תְּפֻחַת בְּדָבֶשׁ וְרִמּוֹן, וּבְרָכוּ אֶת
הַיְלָדִים:

- יְהִי רְצוֹן שֶׁתִּתְחַדֵּשׁ עֲלֵיכֶם שָׁנָה מְתוֹקָה וְשִׂמְחָה - כְּפִי
שֶׁשִּׂמְחֶתֶם אוֹתֵנוּ הַיּוֹם! יְהִי רְצוֹן שְׂזֻכוֹת זֶה שֶׁל מְצוֹת כְּבוֹד
הַיּוֹרִים תִּהְיֶה לְכַלְנוּ סֶמֶן לְשָׁנָה מְלֵאָה זְכוֹיֹת כְּרִמּוֹן!

גַּם מְכִי רוֹצֵה לִישׁוֹן בַּסֶּכָּה

א. סֶכָּה קְטַנָּה

- עֲכָשׁוּ צָרִיךְ לְבָנוֹת סֶכָּה, - אָבָא קָם מִכֶּסֶּאוֹ וְהִתְמַתַּח.
בְּאֲזִנְיָהֶם שֶׁל מְכִי וְדָבִי עֲדִין עֲמָדוֹ צְלִילֵי תַפְלוֹת יוֹם הַכַּפּוּרִים.
הֵם שָׁלְחוּ מִבֶּט מִפְתַּע כְּלָשָׁהּ בְּאָבָא אֲשֶׁר רַק עֲתָה סִים אֶת
אֲרוֹחָתוֹ שֶׁלְאַחַר הַצּוּם. אָבָא חִיךְ אֲלֵיהֶם:

- וְדָאֵי לֹא נְסִים הָעָרַב אֶת בְּנֵינָהּ הַסֶּכָּה, אָבָל רָאוּי לְהִתְחִיל
מִיָּד, כְּדֵי לְפַתַּח אֶת יְמֵי הַמַּעֲשֵׂה בְעֵבֻדָּה שֶׁל מְצוּהָ! -
הֵילָדִים לֹא הָיוּ זְקוּקִים לְהִבְהָרָה נוֹסֶפֶת: מִיָּד זָנְקוּ אֶל דְּלֵת
הַכְּנִיסָה וְעָמְדוֹ לְרוּץ לְחָצֵר.

- הֵי, לֹאֵן אַתֶּם בּוֹרְחִים? - קָרָא אַחֲרֵיהֶם אָבָא. - הֵיכָן
אַתֶּם חוֹשְׁבִים לְבָנוֹת סֶכָּה?

- מָה זֹאת אוֹמֶרֶת 'הֵיכָן'? - תָּמָהּ הֵילָדִים. - סֶכָּה בּוֹנִים
בְּחָצֵר, כְּמוֹ בְּשָׁנָה שֶׁעָבְרָה!

- אָבָל בְּשָׁנָה שֶׁעָבְרָה, כְּשֶׁגָּרְנוּ בְּתֵל-אָבִיב, גָּרְנוּ בְּקוֹמָה
הַרְאֻשׁוֹנָה. עֲכָשׁוּ אָנוּ גָּרִים בְּקוֹמָה הַשְּׁנִיָּה; אִם נִבְנָה אֶת
הַסֶּכָּה בְּחָצֵר, נִצְטָרֵךְ לְרוּץ בְּמִשְׁךְ כָּל הַחַג בְּמַדְרָגוֹת עִם כָּל
הַסִּירִים וְכָלֵי הָאֶכָּל.